

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoćń ty

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbske njedźelste kopjeno

W Budyschinje

22. septembra 1935

Baugen

14. njedźela po swjatej Trojizy.

Čišt na Romskich 12, 17—21.

Nichtó s naž, žadny čłowjek tudy na semi njeje žiwý ham sa ho. Přichezo hamy žiwi s druhimi čłowjekami hromadže. Tak je to w mandželstwach, w swójbach, w sastojnstwach a powołanjach. A přiches to, so hamy žiwi s druhimi hromadže, našonimy žyly wěscze wjele lubosće, wjelela a sboža w swójim žiwjenju, ale nawopak tež wjele srudobny, wjele horja, wjele hidny, swadny a njepřechcělstwa. A to žene hinať njebudže na našej hrěšnej semi. Přichy wopravdžitnyh křesćijanow pak to tak być njedyrbjało. Dolež hdyž by čłowjekoj Bohu a jeho kájnjam požluschni, hdyž ho woni wumóženi čuju přiches to hórke čerpenje a wumrěcze našeho Knješa a Sbožnika, tam dyrbjeli tola w jich mandželstwach, swójbach, powołanjach a sastojnstwach přichezo měř a pokoj, lubosć a jednotu, radosć a sbožo namafacž. Róždy křesćijan dyrbi tola wědzecž, so tutón kwět a wschitko, šchoť w nim žiwe je, Bohu křuscha, jemu křuzicž a požluschne być ma, a so je korjen wscheho steho, wscheho njeměra a njepřechcělstwa, wscheje swadny a hidny čłowjek, kiž nočže Bohu požluschny być, kiž čže tež s knjesom być nad tymi, s kotrymiž je hromadže žiwý.

Róždy křesćijan, kiž je Bohu požluschny, budže tehdla swójemu bližšemu a swójemu njepřechcěleju žyly hinať napřechcěwo stupicž hacž tajki čłowjek, kiž čže swój hamkny knjes być. Wón njebudže ho ham sa mudreho džeržecž; wón njebudže stóscž se stóscžu saplacžicž, wón njebudže ho ham wječicž; wón budže měř džeržecž se wschěmi ludžimi; wón budže to ste s dobrým přehwinycž. A to wschitko budže wón čžinicž, dolež snaje Boži sakoń: „Ty dyrbiš Bohu, swójeho Knješa, lubowacž s žyly swójemu wutrobu, s žyly swójemu dušchu a s žyly swójemu možlu a swójeho bližšeho

jako ham ho;“ a dolež snaje napominanje našeho Knješa a Sbožnika: „Lubujcže waschich njepřechcělow; žohnujcže tnyh, kiž wasž pokleja; čžincže dobrotu tym, kiž wasž hidža, prošcže sa tnyh, kiž wam šchodža a wasž přehscžehaju.“ Lubowacž mamy potajkim Bohu a swójeho bližšeho. Bohu lubowacž, to drje tak přehjara čžežto njebudže, wožebje, hdyž wěmy, kájk horzu lubosć Bóh, tón Knjes, nam hrěšnym čłowjekam hižom wopokasať je, a wschědnje hišcže wopokasuje. Tola my dyrbimy tež swójeho bližšeho lubowacž, to pak přichezo lohko njebudže. Šchoť pak reka tudy: lubowacž? Lubowacž tu reka: sa druhich žiwý być. Tón čłowjek ma prawu lubosć, kiž je najprjedy sa druhich, sa swójich bližšich žiwý a potom hake ham sa ho; runje kaž tež prawa macž najprjedy žiwa je sa swoje džeržic a potom hake kama sa ho. Tak ma to w našim wschědnym žiwjenju přichezo być: mandželsti ma žiwý być sa mandželstu a nawopak; nan ma žiwý być sa macž a džeržic a nawopak. Hospodať ma žiwý być sa swójemu swójbě a sa swoje křuzobnistwo, a niz jenož křuzobnistwo sa swójeho knjesa; mištr ma žiwý być sa swójeho wučobnika, a niz jenož wučobnik sa mištra. „Njeh jedny njekže teho drugeho wobčežnosć!“ praji našy japoschtoł Pawoł. A hdy by to wschudžom tak bylo, o kak kražnje by tola tu na semi bylo; kelko křusow, kelko horja a srudobny, kelko swadny, hidny a njepřechcělstwa by mjenje na kwěcže bylo!

Swójeho bližšeho lubowacž njeje přehjara čžežte, hdyž je našy bližši našy přechcěł, jara čžežto pak je, jeho lubowacž, hdyž je našy bližši sdomom našy njepřechcěł. Hdyž pak našy bližši jako našy njepřechcěł přehed nami steji, dha čžemy ho přichezo prašecž: čžehodla je wón našy njepřechcěł? Njeje to stóncžnje tež naša wina, so je našy bližši našy njepřechcěł? Haj, kak hušto hamy hižom nekajku swadu abo hidu sawinowali, a kak mało hamy přehed Bo-

hom a pšched cžlowjekami spytali, tu abo tamnu swadu abo hidu pšchewinycž! Njeběchmy pšchezo zyle wěšće wo tym pšchewědčženi, so mamy žami prawo a našch njepšchecžel ma žamlutki winu na tutej abo tamnej swadze? Ale, njech žmy my pšched cžlowjekami njewinowacž, pšched Bohom žmy husto došč tola winowacž. A tehodla starajmy žo pšchezo wo to, so mjes nami dozyla k někajkej swadze njedóndže. A temu naš tež našch japoschtol napomina: „Ze-li móžno, ta k wjele hačž na waž je, dha džeržče měř se wšchěmi ludžimi.“ A rjane žerbste pšchikłowo praji: „Poštoj dašč a pokoj mašč!“

Ze paž našch njepšchecžel nam žchiwodu čžiniž, je won naš raniž, dha jemu tola nohžemy škóšč se škóšču žapłacžicž, hewaž žo mjenujžy žami wjecžimy a do Božeho žchłostanja žapšchinnjemy, pšchetož pižane žteji: „Wjecženje je moje, ja čžy žapłacžicž, praji tón Knjes.“ Šchtó dha cžlowjkej praji, kaž daloko móže žo wón wjecžicž? A cžlowjek žo husto došč žabndže, hdnž žo žam wjecži, wón pšchedaložo w žwojim hněwje dže. Tak někotryžkuli cžlowjek je jara wobžarowaž, so je žo žam wjecžik, dokež najpriedy bě wón njewinowaty, potom paž žtejesche jako škóšnik abo mordar pšched žudnikom. Tehodla: „Njewjecžče žo žami, moje najlubšchi, ale dajče měřto hněwu Božemu“, so njeby tón hněw Boži naš žrechiž, kiž dyrbjesche našcheho njepšchecžela žrechiž!

Šaj, njedajmy žo škemu pšchewinycž, ale pšchewiimy to ške k dobrnym, to reka: wopokašajmy luboščž tež žwojim njepšchecželam. Našč Knjes a Šbóžnik je nam pšches žwoju bješkóncžnu luboščž žwětkoščž do našchich čžěmnnych wutrowow pšchinješk. A wón žam je nam pšchifaš, so dyrbimy tež my to žwětko lubošče a wodacžža do čžěmnnych wutrowow našchich bližšchich a njepšchecželow kłacž. Čžinimy to, dha nahromadžimy k tym žwojemu bližšchemu žehliwe wuhle na jeho hłowu. Šdnž paž ja žwojemu bližšchemu žehliwe wuhle na hłowu nahromadžu, budže žo jemu to zyle wěšče žpodobacž to reka: jeho budže žwědomje hrjebacž. Šsnadž wón potom žwoju winu tež dowidži, do žo dže a ke mni pšchidžže, so by žej wšchitko wotprožnyž, so by měř měř w žwojim žwědomju a pšched Bohom. Tak a niz hinaž mamy žwojemu njepšchecželej napschecžimo šstupicž. A byrnjež tež jeho hłódnego abo lacžneho njenadeńdžemy, so bychmy jeho našycžili abo napowjeli, dha tola wužiwajmy kóždu druhu škladnoščž, hđžež móžemy jemu se žłowami a škutkami wopokašacž, so žmy wšchitko žabnyli a jemu wšchitko wodali.

Wšchědnje da nam Bóh, tón Knjes, škladnoščž, tutu čžežku žajnju dopjelnicž. A kaž mažo ju dopjelnimy! W tajkej našchej nušy čžemy žwojej wocži pošběhnyčž ke škchizowane-mu Šbóžnikkej. Wot njeho čžemy žo dacž požnylicž, dokež wón bě tón jenicžki, kiž je tutu žajnju dopjelnicž mohł. A kaž je wón ša žwojich njepšchecželow pola Boha prožnyž, taž čžemy tež my to čžinicž a jim wodawacž, wšchak džěn wšchědnje prajimy, so to čžinimy, hdnž žo modlimy: wodaj nam našche winy, jako my wodawamy našchim winikam. A škóncžnje proščmy teho Knjesa tež wo žylnu wěru, dokež hjes wěry njeje žana luboščž móžna. My wěrimy, Knježe, pomhaj našchej njewěry! Ty žy to nowe žiwjenje, daj nam nowe žiwjenje a žylnu wěru do našchich wutrowow, kotruž taž nušnje žrebamy w našchim wšchědnym žiwjenju w mandželstwach, žwójbach, powoňanjach a šastoňstwach, so bychmy twoju žajnju dopjelnicž mohli: Ty dyrbiš Boha, žwojeho Knjesa, lubowacž k žylej žwojej wutrobu, k žylej žwojej dušchu a k žylej žwojej myžlu a žwojeho bližšcheho jako žam žo! Šamjeń.

Lutherowa dobra rada.

Luther radži:

„Rano, hdnž k loža štawacž, dyrbiš žo požohnowacž se žwojatym škchizom a prajicž: „W mjenje Boha Wótža, Šsyna a Šswjateho Duha. Šamjeń.“ Na to žo klecžo abo štejo modlicž „wěru“ abo „Wótče našch“. Čžješ-li, pšchistaž tuto modleńcžko: „Ša žo Tebi džakuju, mój lubny njebješki Wótče, pšches Jesom Khrysta žwojeho lubeho Šsyna, so žy mje tu nóž pšches wšchitku škchodu a štrachotu taž hnadnje šwarnowaž a prošču Tebe, Ty čžy mje tež tón džěn šwarnowacž pšched hrěchami a pšched wšchitkim škym, so by žo Tebi wšcho moje džeko a žiwjenje špodobalo. Pšchetož ja poručam žebje, žwoje čžeko a žwoju dušču a wšchitko do Twojeju rukow. Twój žwojaty jandžel budž so mnu, so by škny njepšchecžel žaneje možy na mni njenamakaž. Šamjeń.“

A na to dži k wješelom do žwojeho džeka!

Njeje to dobra rada? Šdnž paž to pšchidašč, čžehodla žo po njej nimašč? Abó mašč žo? Derje Tebi, hdnž žo po njej mašč. Potom njetriebam čži nicžo dale prajicž.

Wšchitžy hromadže čžemy paž žebi tola tole rošpomnicž:

Ras je něchtón prajik: „To, na čžož žebi rano wotucžejo najpriedy myžliš, to je twój Bóh, na tym wižy twoja wutroba.“ Něšto praweho ma tuto wuprajenje. Šdnž žo přenja myžl se štaroščžemi a štyšnosčžemi noweho dnja šaběra, žy tute štarošče a štyšnosče našch Bóh. Šdnž žo přenje pšchecže na někajkeho cžlowjeka měři, je nam tutón wjšchšche Boha. A hdnž žebi dozyla na Boha njemyžlimy, móže to potom Bóh byčž našch Bóh, tón Bóh, wot kotrehož wšcho dobre wocžakujemy, kotruž žo kóždu hodžinku noweho dnja we šrudobje a we wješelu k nami šetkuje? Němške pšchikłowo praji: „Ranišcha hodžina ma škoto w hubomaj“. Kaž přenje wótomiki noweho dnja pšchecžinimy a ša čžož je wužijemy, to rošžudži husto wo žohnowanju a nježohnowanju žykeho dnja. Šdnž žmy rano žwoju dušču k Bohu pošběhnyli a hdnž žmy pšchikhadžazy džěn k modlitwu a k džakowanjom požwjecžili, — kaž wjele ložo žo nam to džeka, kaž wjele štrošchtnišchi, wješelšchi žmy my to tež potom w bědženju.

Nimamy k tutym, šchtož runje prajachmy, prawje? Šdnž ně prajiš, pšcheradžiš, so nježku tole pšchepuhowaž a so nježku žebi wot Luthera daž radžicž. Mamy runje nětkle wšchu pšchicžinu, žebi taž radžicž dacž wot Luthera — a potom po tym čžinicž.

Duzy pšches Wostriřku.

(Škóncženje.)

Se Špittala dóndžech pšches Tauernski paž abo pšchepucž do Salzburgskeje krajiny. — Tuta Salzburgska krajina šajimuje našchich čžitarjow pšchede wšchěm, dokež žo tola dopomnja na wšcho to, šchtož žy hdn žyščeli a čžitali wo pšchecžehanju a wo žwěry Salzburgškich wěrybratrow. — Mimo měšččžanskeje wožady Salzburg mašč tam wožadu Hallein, do kotrejež wšchón Salzburgski kraj šwonka měřta Salzburg žlušcha, k wuwjacžom rańšcheho džeka, wo kotruž žo šchtyřka wožada Judenburg štara. W kupjelach Gastein wopytach Boži dom, kotruž tam da žožor natwaricž, a ewangelsku hošpodu Helenenburg, kotraž tam na wulžy kražnym měřtnje šteji. Pšches Hofgastein, Dorfgastein, Šwarzbach, hđžež pšched ně-

šhto lětami k dopomnjeczu na wuhnacze Salzburgskich pomnik pškwjeczichu, a pšches Lend pšhindzechmy do Zell am See. Tam skutkuje wot šandženeho lěta kem wikar, kotryž ma zny južny a wjeczorny džěl wobšcherneje wošady šastaracž. —

My mamy tež w Němskej diasporu, t. r. w rozproščenju šydlažnych ewangelskich wěrybratrow. Ale kak šnadne šu tola tuteje diasporu nusy porujo nusan awstriskeje ewangelskeje zyrkwje! Husto mašch tam škoro njemóžne daloke pucze. A potom: kajke pucze husto! Wšchudžom pobrachuja mozy. Šararjo, wikarajo, wošadne šotry a šhtóž tam hewak je, wšchitzy šu pšchenapinani: maja Bože šlužby a bibliste hodžiny, maja škulste rošwucžowanja a rošwucžowanja tnych, kiž chzedža pšchěstupicž, maja knihi wješcž; woni šu tola pódla tež hiščeje se štawnikom! Na wjele měštnach pobrachuja došahaze Bože domy, modlečnje, wošadne domy. A pšchi tym wšchěm nimaja wošady žanych šřědkow. Wone njemóžēja šame se šwojej mozu nusy pšchewinycž. A tola nadeńdžesch tam wšchudžom šřějaze žiwjenje!

Šsměmy my ruzny do klina škožicž? Njedyrbimy my pomhacž? Pomozny škutk Ewangelskeho Šwjaška je dženkša nusnišchi dnžli hewak hdy! (Kónz.)

Ty njedyrbišch mjeno Knjesa šwojeho Boha njewužitnje wužiwacž.

Kak husto pšchěstupja runje tutu kašnju cži, kiž chzeja šchescžijenjo bycž, kiž bychu cži jara ša što wšali, by-li chzyl někak na jich šchescžijanštwe dwělowacž! Bjes myšlow Bože mjeno wuprajicž, je šo jich wjele cžlowjekow, jich wjele šchescžijanow tak jara nawucžilo, šo ani nješacžuwaja, kak husto a kak jara pšchecžimo Božej kašni a kak pšchecžimo Bohu hrěšča. Šsy šebje wobšedžbowak, hacž njejšny mjes tajkimi? Šedžbujesch na šwoje džěcži, na šwojich domjazych, hacž tak njecžinja?

Bě burowka. Mějesche šlužomnu. Tuta bě we wšchěm dobra a pšchikladna. Šenož něšhto kažesch tutu šhwalbu a tak zny šchwarnu holzu. Wona rjekny abo šawoła pšchi kóždej pšchihódnej abo njepšchihódnej škladnošcži: „Šeluš!“ abo „Šež!“ abo „Mój Božo!“ abo „Mój Božicžko!“ To bě wona tak wot doma šobu pšchinjekła. Znyla wješ njebě tam to hinaš šwucžena.

Burowka šo prózowasche, holzy tuto wohidne nawucženje wotwucžicž. Ale runje tajke nawucženje teži šhtó wě kak hlubošo w cžlowjeku. Tak a hinaš, w dobrym a we njedobrym špyta burowka šwojej hewak tak dušchnej Mariji doprajicž, šo to hrěch, Šelušowe a Bože mjeno tak wuprajecž a wužiwacž, šebi ničšo pšchi tym njemyšlo, haj to ani nje-wjedžo. Ale wšcho podarmo.

Ras wjeczor bě Marija na hlubi, šchaty powěšchecž. Šakto bě wošřjedž džěka, šawoła šo wot delka: „Marija!“ Šolza běžesch woštajiwšchi džěka dele.

„Wny šcže wołaka?“ woprašcha šo burowka.

„Ša?“ wotmołwi tuta. „Ša? — Ně!“

Šolza šo wróczi šako k šwojemu džěku. Šo šhwili šo šako šawoła: „Marija!“ Marija škuchasche. Š wěštosčju špšna, šo bě to burowzynny hlóž. Wijo k hlownu džěšche šako dele.

„Wny šcže tola wołaka?“ rjekny burowzyn.

„Ně, ja nočžu ničšo wot Šebje!“ šnapšchecžiwu tuta.

Šolza bě šako pšchi šchatach. Tuž šo k ššecžom rajej ša-

woła: „Marija!“ Marija džěšche pomakku dele a šhladowasche porokujo na burowku. Tuta cžinjesch, jako by tu holza njebyła. Tuž holza wurajny: „Wny drje chzeje mje jenož ša nočku mēcž?“

„Ně, luba Marija!“ bě tuteje wotmołwa. „Ša jenož cžinju k Tobu to, šhtož Ty nastajnje k Knjesom Šelušom cžinšch. Ty wołasch jeho mandl a wjaz šřócž wob džěni a njechasch tola ničšo wot njeho. Tuž wón doznyla na to wjazny njepokłucha. A hdyž Ty nětk toho Knjesa woprawdže ras trjebasch a jeho tohodla wołasch, nješřinšchi wón to potom tež, došelž mašch Ty — a nětk dopomni šo na to šlowo, kotrež runje prajesche!“

Mariji bě to došcž a nadošcž. Wona njeje wjazny Bože mjeno njewužitnje wužiwala.

Šyrkej a štat.

W Budyšchinje budžēja dny 29. a 30. šeptembra a 1. oktobra šendženja džělaczerjow a džělaczerkow, kiž w šlužbje ewangelskeje mlodžiny šteja. Wone šmēja wošebiteho wušnama: Němski šarar mlodžiny šarar Šahn, šotremuž je tuto džělo po zylej Němskej jako wjedniškej dowěryjene, tu budže, k nim tež šakski šarar mlodžiny, šarar Šleischhaak. Šarar Šahn k Barlina šmēja njedželu, 29. šeptembra, wjeczor we 8 hodž. w zyrkwi Marije a Martny wošebitu Božu šlužbu ša mlodžinu, na kotruž je našcha mlodžina a k njej pacžerške džěcži, pšcheprošchena. 29. šeptembra w 6 hodž. a 30. šeptembra we 8 hodž. hraja w domje mlodžiny na Šornčerškej hašny hru: „Der verlorene Sohn“. Nješch našcha mlodžina tutu tak pšchihódnu škladnošcž wužije, wohladacž a šhšchecž něšhto, šhtož wažne wošebje ša našch cžadž a niz mjenje ša zny žiwjenje.

Wušnacze. W cžakopižu šjednocženštwu „Deutsche Glaubensbewegung“ cžitasch, šhtož tu hnydom tak damy, kaž tam šteji: „Wäre es nicht Schande, an ein fremdes, fernes Land zu denken, und dort unter Palmen und Cypressen den ewigen Gott zu suchen, wo er sich in der eigenen Heimat auf so wunderbare Art offenbart? Nein! Niemals mehr wollen wir in fremder Lehre den großen, allmächtigen Gott suchen! Uns offenbart sich Gott in der Heimat, im Werden und Vergehen der Natur. Uns offenbart sich Gott in der Geschichte unseres Volkes, in den Helden der deutschen Sagen und an den Gräbern der Helden des Weltkrieges. Uns offenbart sich Gott in der Feldherrnhalle! Bedürfen wir einer noch höheren Offenbarung?“ A tuto wušnacze je tam pišane pod napišmom „Gläubige Jugend?“ — My wěmy drje wšchitzy, šhto cžinicž mamy ša šebje a ša našchu mlodžinu!

Še Šerbow a k daloka.

Š Budyšchinka. Ššchědštajenje mlodeho duchowneho. Šandžena pódžela běšche ša Budyšchinku wošadu wošebity cžěštny džěni. Šo doškich lětach pobrachowanja šamšneho wošadneho šararja běšche šo pšchecze ššoncžnje dopjelnišo, kotrež drje wšchitkim šwěrnym šemšchihódžerjam tuteje wošady na wutrobje ležesch: Šondželu wjeczor we 8 hodž. pšchědštaji knjes šarar Šandrik k Poršchiz šand. Šerharda Wirtha k Rakež jako šakškeho wikara. Šswjatocžnošcž wotmješesch šo pšchěd wošebje bohacze ššromadženej wošadu we rjenje wupyšchěnym Božim domje. W pšchědštajenju a powitanju mlodeho duchowneho pšchěd šakškim domom jeho zyrkwinske pšchědštejicžerštwu, mlodžina a wohnjowa wobora k šwjatocžnošcži do Božeho domu pšchewodžachu. Šako šawod-

ny kěrlušch šo spěwasche „Wulki Božo, křwalbu Czi, křlny Anježe, šaspěwamy.“ Swoju křwjedžeńsku rěč słoži k. farar Handrik na 80. psalm. Dziwajo na tamne šandžene lěta, jako tuta wožadka žaneho křamřneho fararja njemějesche, tohodla młodeho wiktara nanajwutrobnišcho a š wošebitej radoscju powita. Wupraji jemu šbožopšhecza w nadziji, šo by křwěru tutej jemu pšchipořasanej wožadze jako dušchowaštrně křlužik; a tež wožadnu naležnje prošesche, šo by šo nowemu duchownemu we wšchitkich potrjebnoszczach dowěrika. Po křlowach k. fararja Handrika wuprajišchtaj tež knjesaj kolator Gulitz a ratarški radzicjel Klara křwoje šbožopšhecza, a šo wošebje tež knjesaj fararjej Handrikej ša jeho křlužbu wo wožadnu dźakowaschtaj. Do šawodneho přědowanja šchulski křór křwalbnj kěrlušch „Anjesa křwal dušcha, křwal mōzneho cžestneho křala“ šaspěwa. Wikar Wirth křwoje přědowanje słoži na 1. Kor. 13, 13. Šslubi, šo čže křwěru křwoju winowatošč dopjelnicž, še kotrejž je wot Boha Wōtza powołany. Wōn šo š zyleje wutrobny ša wšchu lubošč dźakowasche, kotruž bēchu jemu wšchitny wožadni wopokasali. Po požohnowanju wuspěwa šo kěrlušch „Ach wōstań pšchi naž š hnadu“. Wšchitkim Šserbam w Budyšchinskaj wožadze wšcho šbožo pšhejemny k jeje nowemu duchownemu, kotryž š dobreje křerbškej křwōjby pořhadža, jemu pař pšhejemny, šo by jej tež jako křerbški duchowny křwěru křlužik.

Š Drježdžan. Njedzeli 13. septembra bēchu tu křerbške kěmsche w Křchiznej zyrkwi. Anjes farar Křencž š Barta bē š Lužizy pšchijel, šo by Drježdžanškim Šserbam w maczěrnej rěčji přědował. Do 1/4 hodžin pjelnjesche šo zyrkej š pobožnymi kěmscherjemi, kiž bēchu š Drježdžan, Freiberga, Mišyna a Pěrnj pšchihwatali na křerbšku Božu křlužbu. Tež Šserbja š Lužizy wobdžěllichu šo na kěmschenju, kaž tež na křlědowazej wožadnej šhromadžisnje, šo bychu šo š Drježdžanškim Šserbami šesnali. Po kěmschenju bē wjeřoša křerbška bježadka w hoščenzu „Janški dwōr“. Wšchitkich křerjanow a křerjanow witašche wutrobnje knjes Rowar. Še křerbškej hymnu wotewri šo šendjenje, kiž bēchu štari a młodži berje wopytali. Wožadnym wēnowasche wutrobite křlowa knjes farar Křencž, šchtož bu š dźakom pšchijate. Wēnjenje knjesa fararja, šo by lēpje bylo, hdy by, kaž přjedy we Domaschlowym cžaku, wožadka wot jeneho fararja šo šajtaraka, je drje šrosumliwe, ale Drježdžanšny Šserbja šu šo na přědowanje wšchěch křerbških fararjow tař šwucžili, šo njehadža tuto wotmēnjenje parowacž. K. farar šlubi, šo to knjesaj wšchšchemu fararjej šdželi, šo by tež dale kōždy křōcž druhi farar pšchijel. Našchi knježa fararjo, kiž do Drježdžan pšchijedu, prošuja šo w ludowej rěčji přědowacž, šo bychu wožadni wšcho prawje šrosumili, ale to je mylny nahlad. Anjes wšchšchi farar Šarjeńk je hnydom špōřnař, šo Drježdžanska wožadka lēpje křerbšny rěčji hač Šserbja w někotrejžkulki wožadze we Lužizy. Tohodla tež pšchi přědowanju křerbške křlowa naložuje, kiž šnyřk přědowanja wo wjele powyšheja. Še tola tař, šo Šserbja šwōnka Lužizy wjazny kēdžbnosče křladu na šty! a wurjekowanje w maczěrščezinje, dokelž šamōža w zušbje hōdnošč nascheje rěčje lēpje pošudžowacž. Šslědowaze wabjenje cžitarjow ša křerbške cžakopiřny a našch jenicžki dženik mējachu wuspěch, ale trjebamy hiščezje wjazny křwěrnnych cžitarjow. Po špěwanju křerbških pšchicžkow šlōncži šo šhromadžisna. Šakle 8. hodownika budža tu šařo křerbške kěmsche, kiž Drježdžanštu ewangelštu koloniju šnowa

we wěrije pošynlja a w myřli dowjedu do našcheje rjaneje Lužizy.

Wšchitkim našchim cžitačkam a cžitarjam.

Najpřjedy tu list, kotryž dostachmy na našche křōtke rjancžki, kotrejž tydženja pod křamřnym napiřmom wojewichmy:

„Lužiza“ cžo. 8. t. 1. podawa křařnu rosprawu wo křerbškim njedželštim kopjenu „Romhaj Bōh“ a jeho šakožerju fararju dr. Sellu. Ša šo hiščezje někař dopomnju na přeni lētnik, hdyž bē wopiřane „Šsmjertne jěchanje pola Mars-la-tour“ wot hrabje von Einsiedel nad Křjebju, kotryž je tam šobu jěchař a šnano jako pošledni pšched 2 abo 3 lětami w Křybarjezach pola Žitawy wumřel.

Kař mohlo šo ša rosščerjenje našcheho njedželnika pomhač, ša to jedyn pšchiklad:

W auguščje t. 1. wopytach w pšcheněmcženej křerbškej wjny štari křerbšku maczěrku. Wona runje cžita „Romhaj Bōh“ cžo. 31 4. augusta 1935. Nad tym šo šwjeřelich; tola šo džiwach. Wona mi powědasche, šo jo dostawa š poštom pšchipořlane, njewē pař dobročzerja, kiž jo pšaczi; šamej jej to mōžno bylo njebny; hospodařske wobštejnosče tutōn wudawř njebnychu šnjeřke. Tole mje šajimowasche, a mi šo poradži, našhonicž, šo jene „Šserbške towarštw“ tutōn nadobny škutk wukonja. Njebnychu šnadž jenotliwi podobneho cžinicž mohli?“

My šo jara ša tutōn list dźakujemy a šo wjeřelimy, šo buchmy tař rjenje šrosumjeni še křwojim namolwjenjom a prošowanjom a šdobom tař praktiřny podpjerani. Šaj čžemy tola šo prošowacž wo to, šo šo našche kopjeńko do wjaz a wjaz domow šařndli a niz mjenje do wutrobow! Tař dokonjamy dwōjny wulku a žohnowanu křlužbu: Šslužimy Božemu křaleštwu, pšhecžimo kotremuž nētkle antikřyřt šařo še wšchelařkej mozu wojuje, a šmy š tym tař šobu grat w ruzny teho, kotryž jo šchita a tola dale twari, w ruzny Anjesa Křhřtufa; — a šařo: Šslužimy tař křwojemu křerbškemu narodej w tym, šchtož je bylo křerbškim wōtzam a maczěrjam wot dawna šem najdrožiche, dokelž špōřnachu w tym Božej křuble: we rěčji a we wěrije.

Puř rosščerjenja by tež byř, šo šebi tōn abo tamny we prawym cžaku — to je hač do šchtwōrtka přjedy — škasa telko a telko cžikřlow a je rosščeli š namolwjenjom, jo cžitacž. Še 6. oktobra šapocžnje šo nowe bērtik lěta. Wošebje prošmny wšchěch knjesow fararjow, šo bychu šo dobročžiwje a dokladnje wo rosščerjenje štarali a niz mjenje našche křerbške towarštw.

Redaktor, ša jich wjele.

Na puř.

Rano šo praji: „We Božim mjenje!“ A wječor šo rjeknje: „Dźakowano Bohu!“ Šserbške pšchikřlowo.

Wiřtowanje.

Ša 14. po Trojizy: P. š T. Ž. — Ša 15. po Trojizy: B. r w B. — Ša 16. po Trojizy (žnjowy dźakny křwje-džen): T. w B.